

(cu ilustrații de Ilinca Oprea)

BUCUREȘTI 2010

Seductive

Afost odată demult, pecând vremea părea să treacă mai greu, în ținuturile îndepărtate ale Japoniei, unde maeștrii de ceai erau considerați sfinți iar samuraii își încrucișau săbiile în numele Onoarei, într-un sătuc din munți, a fost odată o fetiță pe nume Miko-chan. Desigur, numele ei era doar Miko, dar în Japonia, pe cei pe care îi îndrăgești îi strigi „chan”. La vremea poveștii noastre să fi avut Miko-chan vreo șase anișori. Avea pielea sidefie, de culoarea fildeșului, ochii ca două mărgele negre ca tăciunele și un păr negru - negru pe care mama-san i-l prindea cu o fundă mare și roșie. Locuia într-un sat obișnuit, într-o casă obișnuită, cu ogradă, pomi fructiferi și grădiniță cu flori. Lui Miko-chan îi plăcea să picteze pe terasa din spatele casei, unde adesea, primăvara, cireșii își scuturau florile alb-rozalii care dansau poznașe prin aer până i se așezau în păr. Nu demult, tatăl ei obișnuia să îi împletească brățări din crengute subțiri din flori de cireș. Acum, însă, nu mai avea cine să îi împodobească încheieturile mânușelor pentru că tata-san murise. Miko-chan era fiică de samurai, unul dintre cei mai curajoși, mai puternici și mai drepti samurai din căți au existat până atunci. Însă destinul îl luase prea devreme de lângă ea și de lângă mama ei. Miko-chan nu era tristă. Știa de la bătrâni sa-tului că el este lângă ea mereu, în mânăierea unei flori de cireș, în bolul cu orez sau în peniță cu care desena. Era o fetiță foarte isteață. Mama-san, care muncea acum din zori și până târziu ca să nu ducă lipsă de nimic, era foarte mândră de ea. După moartea soțului era mai mereu tristă. Doar fața angelică a lui Miko îi mai reținea uneori pe chip câte un zâmbet.

